

ни отъ дебело дърво, обковани съ яки желѣзни гвоздеи, за да не се разбиватъ лесно. Външната врата била двукрила; отваряла се навън и я заключвали, като препрѣчвали отъ едната до другата стена на вратата голѣми греди, за които има особени дупки издълбани въ стенитѣ. Втората, вътрешна врата, била падаща; състояла се отъ една плоскостъ, дебела до 25 см., която била поставена въ жлебове (улеи) издълбани отъ дветѣ страни на стенитѣ. Вратата се дигала и спущала съ особенъ уредъ. Но тѣзи врати, макаръ и много дебели, не били сигурна защита за високата крепостъ. Входътъ билъ защитенъ отъ дветѣ страни и съ двойни кули, които се издигали високо надъ крепостта. Тамъ денонощно бдѣли войници.

На четиритѣ стени имало по една врата, презъ които излизали на бой българскитѣ войници, напускайки сигурността на дебелитѣ стени и тежкитѣ порти.

Освенъ кулитѣ при вратитѣ, крепостта имала на всѣка стена по две петожгълни кули, чийто страни страхотно се издаватъ навънъ отъ стената и по една валчеста кула въ жглитѣ, дето се срещатъ две стени. Въ тѣхъ имало винаги стража, която се разхождала по стенитѣ и осигурявала спокойствието на живота въ столицата. Въ пространството, оградено отъ тѣзи стени, били издигнати царскитѣ дворци, жилищата на боляритѣ и на много войници.

Напуснахме източнитѣ врата и по отъпканата пжтека между зеленитѣ нивя се упжтихме право на западъ къмъ мѣстността Сарай Ери, което на български значи мѣсто на дворцитѣ. Скоро бѣхме изненадани отъ внушителнитѣ развалини на